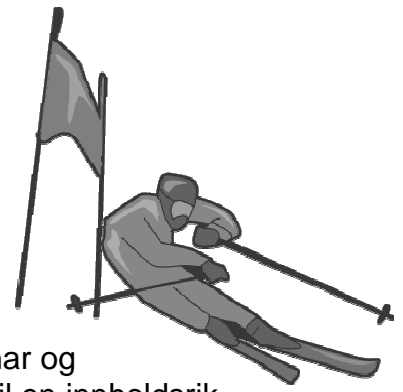
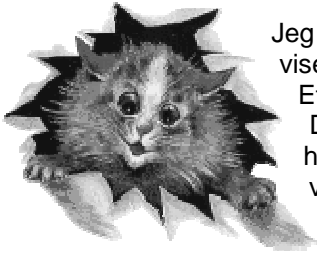

Kattesport, en ekstremsport?

Noen ganger hører man kattesporten bli referert litt fleipete til som en "ekstremsport", og at den kan være temmelig ekstrem til tider fikk jeg føle en natt i august i fjor da jeg dro på tur til Sundsvall. Det var en kombinert tur som hadde både sibirseminar og henting av ny katt som målsetning. Med andre ord så jeg fram til en innholdsrik helg, men alt ble ikke helt som jeg hadde planlagt.

Skrevet av: Sissel J. Tjernstrøm

Jeg bestemte meg for å kjøre til Kiruna, og deretter ta tog til Sundsvall, noe som skulle vise seg å høres enklere ut enn det var. Turen startet nemlig på verst tenkelige måte. Etter oppstart hjemmefra oppdaget jeg at tiden var litt knappere enn jeg hadde tenkt. Den var faktisk en hel time knappere... Jeg hadde valget mellom å snu bilen å kjøre hjem igjen, eller å "go for it", å kjøre det jeg kunne for å prøve og rekke toget. Jeg valgte det siste, og nådde fram til Kiruna kun ett kvarter før toget skulle gå.

Helgen i Sundsvall skal jeg ikke si så mye om, annet en at det var koselig å møte så mange kattefrelste mennesker samlet på ett sted. Det var dessuten en herlig varm og solrik sensommerhelg, og best av alt; jeg hadde mitt første møte med min nye katt med det klingende navnet S*Ja Znaju Aztii Afanasievna.

Det som begynner å minne om ekstremsport skjedde på tur hjem. Av en eller annen grunn var det satt opp buss deler av veien mellom Sundsvall og Kiruna, og bytte av transportmiddel skjedde i ett-tiden på natten. Ved et lykketreff kom jeg i snakk med et ungt par som også skulle til Kiruna, på jernbanestasjonen i Sundsvall. Det var nemlig dette paret som senere på kvelden reddet meg fra å hoppe på feil tog. Trøtt som jeg var hoppet jeg nemlig på det første mulige toget som kom inn på stasjonen. Selv om jeg undret meg over at vognumrene var litt høye, trasket jeg halvsovende inn i vogn nummer 55. Jeg skulle i vogn 16, og bestemte meg for å gå gjennom toget for å komme til rett vogn. Det var da dette unge paret heldigvis ropte til meg at toget jeg hadde gått inn på skulle til Göteborg... Da skal jeg si jeg var snar å komme meg ut av toget igjen!

Vel ute av Göteborgtoget, la jeg merke til et tog som kom inn på stasjonen i retning andre veien. Aberen var bare at Göteborgtoget sperret for overgangen mellom sporene slik at vi som sto på feil perrong ikke kom oss over til den riktige perrongen. Den eneste veien man kunne bruke for å komme seg til perrongen der Kirunatoget sto, var overgangen over jernbaneskinnene. For å rekke Kirunatoget måtte vi altså løpe alt remmer og tøy kunne holde. Rakk vi det ikke, ble vi stående ute ved en stengt togstasjon i ingenmannsland midt på natten. Det var ikke særlig fristende tanke.

De som har møtt meg, vet at jeg har noen ekstra kilo å bære på (faktisk ikke så rent få heller...). Det hjalp ikke at jeg, i tillegg til min egen vekt, hadde en ryggsekk på ryggen, en pose i ene hånden og et kattebur i den andre. Som et overlesset pakkesel satte jeg på sprang etter de andre, først opp en trapp, så bortover brua som gikk over jernbaneskinnene, og ned på andre siden. Vel framme på andre siden så jeg de andre forsere en hinderløype som besto at et gjerde man måtte hoppe over, og en skråning man måtte løpe ned. De andre løp først, og jeg etter. Deretter var det høye kneløft over fire jernbaneskinner. Når jeg endelig kom fram til den rette perrongen, var jeg så sliten at jeg ikke klarte å hoppe opp på den. Jeg rakk å sette fram meg katteburet med en forskremt Aztii inni på perrongen, før jeg bikket bakover og ble liggende å kave som en forspist åme på jernbanesporet. "Nå er det slutt, nå dør jeg", tenkte jeg. Men heldigvis kom det ikke noe tog i det sporet akkurat da, og med mye om og men fikk jeg krabbet meg opp på perrongen og inn på toget.

Siste del av turen gikk heldigvis uten de helt store prøvelsene, men alt i alt er dette en tur jeg ikke glemmer så lett, og den har også overbevist meg at kattesport i aller høyeste grad er ekstremsport – I hvert fall i Sverige.

